Stilte in de haven: Antwerpen tussen wegenwerken en staking

De Schelde houdt zijn adem in

Antwerpen, waar wegenwerken en staking de stad in een paardenmolen veranderen!

De lichten langs de kade zijn gedoofd. Geen gesleep met containers, geen getoeter van sleepboten. De Schelde glijdt traag voorbij, alsof ook de rivier besloten heeft: vandaag even niet. In de verte dobbert één eenzaam schip – het veer van Drs. P, dat

trouw heen en weer blijft gaan.

Antwerpen is een stad van beweging. Van geladen kranen, ronkende vrachtwagens en schepen die de wereld aan elkaar knopen. Maar wie vandaag door de straten slentert, waant zich in een film met de titel ‘Vooruitgang even gepauzeerd’. De **wegenwerken** zijn overal. Betonblokken, dranghekken, omleidingen die nergens naartoe leiden. De stad heeft besloten dat ze nodig moest renoveren, maar vergat te zeggen waarom. En dan is er ook nog eens de **staking** in de haven. De arbeiders leggen het werk neer, de maritieme verkeersleiding doet een dutje. Het resultaat: de grootste haven van Europa ligt erbij als een decorstuk. De kraanmasten steken roerloos af tegen de grijze lucht – moderne vogelverschrikkers zonder vogels.

 Tegenwerken (zelfstandig naamwoord): de ongeplande symbiose van wegenwerken en staking. Ook bekend als: het Antwerps geduld.

Het mooiste is de tweestrijd. De ene helft van de stad *werkt* (de wegenwerkers, de betonmolens, de ingenieurs met hesjes). De andere helft *werkt niet* (de haven, de verkeersleiding, de logistiek). En de gewone mens? Die mag omrijden. En nadenken. Over hoe het komt dat *werken* en *staken* hand in hand gaan. De Schelde is veranderd in een wachtkamer. Containers stapelen zich hoog op langs de kade. Een enkel schip dobbert doelloos rond – wachtend op een sein dat niet komt.

Heen en weer

Wie door Antwerpen loopt, krijgt dat ene deuntje niet uit zijn hoofd. Drs. P zong ooit over een schip dat eeuwig heen en weer vaart. Vandaag de dag is dat schip het enige wat nog beweegt op het water. De rest ligt stil. De **staking** bij de maritieme

verkeersleiding is de genadeslag. De Schelde valt letterlijk stil. De rivier houdt zijn adem in: “Als jullie toch alleen maar ruziën en omleidingen leggen, dan stoom ik ook niet meer.”

> *“Het schip van Drs. P vaart heen en weer, maar vandaag ligt het vast voor een brug die al maanden openstaat wegens herstellingen. De staking? Die is roerloos tegelijk.”*
> — een wandelaar met een grijns

Het geduld van een havenstad

Wat het meest treft, is hoe snel iedereen went. Een afgesloten straat is geen nieuws meer, het is een nieuwe realiteit die je ondergaat on-the-go. De Antwerpenaar navigeert langs betonblokken alsof het meubilair is. En in de haven dobberen de schepen ongeduldig verder. Ze wachten tot het sein op groen springt, tot de kraan weer draait, tot de staking voorbij is. **Wachten** is het nieuwe werken. En tussendoor klinkt dat liedje van Drs. P – altijd maar heen en weer. Het is de soundtrack van een stad die even niet weet of ze nu vooruit of achteruit moet.

Toch zit er iets troostends in die stilte. De rust op de Schelde, de lege kades, de afwezige stress. Alsof de stad eens diep ademhaalt. Misschien is dat de grootste ironie: dat Antwerpen even niet werkt, en dat het bijna … prettig is. Bijna. Tot je merkt dat je zelf ook niet verder kan. Dan is er maar één ding dat helpt: meedeinen op het ritme van Drs. P, en denken aan dat ene schip dat tóch blijft varen. Al is het maar in je hoofd.

✎ Geschreven door een chroniqueur die vandaag anderhalf uur naar een brug heeft staan kijken die niet openging. De grijns op zijn gezicht? Zuiver Antwerps.

antwerpen
schelde
wegenwerken
havenstaking

drs p
ironie
logistiek plat

⚡ met een knipoog, want anders overleef je het niet